

Môj deň

Môj deň

Z ničoho nič som sa ocitol v autobuse plnom ľudí. Nevedel som kam ideme, ani kde som. Takýto pocit som ešte nezažil. Bol som zmätený a vystrašený zároveň. Pýtal som sa ľudí, ktorí sedeli v autobuse, kde som, ako som sa sem dostal a kam ideme. Ale neodpovedali mi. Nevšímali si ma, ako by som bol duch. Po chvíli som sa rozhodol, že sa skúsím jedného cestujúceho dotknúť, či to nie je vidina. Dúfal som v to. V tom, ako som sa ho len dotkol, tak ma to prenieslo niekam inam. Videl som samého seba v posteli, ako nehybne ležím. Nevedel som čo mám robiť. Ako som sa tak na seba pozeral, tak som vlastne zistil, že sa vznášam. Vystrašilo ma to. Keď som zistil, že sa vznášam, tak som sa začal ešte viac zdvíhať, ako keby ma niečo vťahovalo. Keď som bol už skoro v oblakoch, tak moja duša opustila moje telo a začala len tak poletovať po meste, až vrazila naspäť do môjho tela. V tom som otvoril oči a uvedomil si, že to bol iba sen.

Išiel som do kuchyne sa napiť a zobraziť si telefón. Keď som chytil telefón a pozrel sa na hodiny bolo pól siedmej. Dal som psovi a mačke najesť a psa som dal na rannú potrebu. Keď som sa vrátil, tak som vypil pohár vody až do dna a išiel som si späť ľahnúť a chvíľu byť na mobilnom telefóne. Dozvedel som sa kopu zaujímavých vecí, napríklad vedeli ste, že ľudský mozog má rovnakú konzistenciu ako tofu? Alebo že je väčšia pravdepodobnosť, že vás zabije padajúci kokosový orech ako že vás zabije žralok? Aj toto sa dá dozvedieť na Instagrame alebo iných sociálnych sieťach. Nechápem, prečo nám to všetci zakazujú.

Bolo pól ôsmej ráno a ja som si zapol hraciu konzolu a chvíľu som sa hral. Hneď, ako som začal hrať novú hru, približne okolo ôsmej, tak sa zobudil môj otec, ktorý bežne stáva okolo deviatej, ale dnes musel stať skôr lebo išiel do kancelárie pomáhať klientom riešiť ich ťažkosti. Medzitým som si spravil úlohy z matematiky, slovenského jazyka a spravil dva testy zo všeobecných študijných predpokladov a anglického jazyka. Potom k nám prišiel záhradník pokosiť trávu a pripravovať záhradu na leto. Medzitým som sa hral na mobile. Keď sme mali pokosenú a pripravenú záhradu, tak sme išli aj s mojou nevlastnou sestrou sa pohrať so psom, ibaže pes bol tak lenivý, že sa mu ani nechcelo behať. Celý čas ležal v tráve, prevaloval sa, alebo chcel ísť dovnútra.

Keď sa otec vrátil z práce, tak išiel si na takú pól hodinku zabicyklovať a potom som si

s ním spravil päť sérií po desať klikov, desať brušákov a desať drepov. Docvičili sme, pripravili sme auto na cestu, pripúťali psíka a išli sme na pozemok, ktorý má v pláne kúpiť môj otec. Je to krásny dvojhektárový pozemok na kopci blízko Hlohovca. Bol som tam prvý krát a veľmi sa mi tam páčilo. Konečne sa môj pes rozbehal, začal hrabať, doslova skákať od šťastia. Susedia z jednej strany sú super a z druhej strany je taká pani, ktorá na nás kričala nech si držíme psa lebo ona tam pasie svoje kozy. Nemala ani ohraničený pozemok. Nevadí, povedali sme si, ľudí nezmeníme. Spravili sme si plno krásnych fotiek, ktoré sme cestou späť poctivo povyberali a zhodli sme sa na tých najkrajších.

Keď sme došli domov bolo asi tak pól šiestej. So svojou nevlastnou sestrou sme si povedali, že si ideme spraviť nejaké vtipné fotky, ktoré dá na svoj súkromný profil na Instagrame. Toľko srandy sme si užili. Samozrejme boli aj nevydarené pokusy, ale aj to patrí k tomu. Pes medzi nami pobehoval ako splašený. Ako keby nemal dosť z hodinového behania, hrania, naháňania divých zvierat a skákania.

Vrátili sme sa z fotenia a povedali sme si, že ideme ešte niečo spraviť. Napodobňovali sme tance, ktoré sme našli na YouTube. Užili sme si opäť kopy srandy.

Rodičia nám potom povedali, že nám idú objednať pizzu. Ja som si vybral qatro formagi teda štyri druhy syra. Kuriér mal asi zlý deň, alebo niečo, lebo mi doniesol Hawai. Nevadí, bola aj tak vynikajúca. Dojedli sme a išli sme si pozrieť film na Netflixu s názvom World War Z v preklade svetová vojna z. Film sa nám všetkým veľmi páčil. Bol o zombie apokalipse. Hlavný hrdina zistil, že najväčšia slabosť vírusu, je slabosť ľudí samotných, to znamená, že keď je človek nakazený nejakým iným vírusom alebo má rakovinu, tak ho tí zombie nevidia. Zaujímavé, že?

Po konci filmu sme si dali zmrzlinu, išli sa osprchovať a všetci spať. V tom momente, ako som zaspal, tak som sa vrátil do toho istého sna. Len som nebol v autobuse, ale vo vlaku, ľudia ma videli aj počuli. Ako keby sa mi ten istý sen s takou istou pointou odohrával znovu, ale všetko bolo naopak. A na konci som sa nevznášal ja, ale posteľ na ktorej ležalo moje druhé ja.